

Bogdan Arnautović

DJEVOJKA NE MOŽE BITI PJESNIK

TOMISLAVAC

jarosna i samoživa krilom me trknula posred lica i bez isprike proletjela neka prpošna
loše odgojena svraka zaplotnjački obojenog karaktera noseći u kljunu vitice boba i
graška a nisam baš tako visok

ROMANTIKA

Ljudi Banovine ne pišu pisma sjednu na bicikl i osobno isporuče
psovku nikad notni zapis balade beznadna romantika nije
njihov već izbor onih koji ne znaju da ljepotice uvijek nose nevolje

MOJE SELO

Rijetko se govori latinski u mom selu jedan isusovac i davno
posrnula žena još rjeđe piše se glagoljica nitko brajicu ne zna
i nitko ne mrzi život je samotan vjetrovi ga izvaljali do ruba
raskida s civilizacijom poneku godinu svog života dalo bi tek
za dječji plač blijed je komadić mjeseca naklonjen mom selu
bas ogrca kovitla njegov zrak dirljiv kao božićna pjesma u
štaglju poput velikog carstva i moje selo čeka uspon

VJERNIK

Rijetko idem u crkvu naslijeđena lakoća vjere nosi me uokolo
koljeno prignem pred letom orla simbol križa iscertam nad
kolačem sa suhim voćem takav je morao ući i u božju zapovijed
natopljen vjerskim sentimentom kao rapsod gerilskim entuzijazmom
otarem mrvice s lica i pustim ljetu da lahoru na vjetru

VRABAC U RUCI

Selo je poetično u svakom stanju svijesti cvijeće uspavljujuće
arome samoniklo čini da stvari nestanu da lica unatoč ukošenom
čelu zasjaje u selu se i note pogube raspu kao osinjak u dječjim
rukama i u nekršćanskom krajoliku valjda bog tako želi milozvučna
riječ i poneka reakcionarna hipnotiziraju moj um čim uđem u selo
hodam bez mašte bez potrebe za blagoslovom samo hodam s vrapcem u ruci

BRAK

Vidio sam je samo jednom u snijegu alergičnu na bjelinu s prvim
snijegom pričini mi se žižak oka zimovke i kao da je Isus prekršivši
etički kodeks neba stavio samopouzdanje u me zaprosio je odjek
s krova i sasušeni golubinja izmet blagoslovili su nas dvoje su tada
a i danas rijetka supstanca dvojeći o čemu je riječ moja obitelj dugo
je razbijala glavu o toj taktici lisice eteričnoj činjenici obitelj postoji
da drži bukvicu selo da upogani jezik no starost naših kostiju
poklopilo se sa starošću šume

SEVDAH

Sevdah je ušao u puža

Bogu je draga i najlakša duša

VEDRO NEBO

Spavam pod vedrim nebom utopljen u travu skriven u toksičnoj
moći pastnjaka puhovi bez mene ne mogu hvatati san šarmu
zvijezda odolijeva tek jež prestravljen ulogom oca mladunče će
biti kršteno vodom iz zagorjelih rubova stabljike maslačka svaka
bodlja će uskoro biti teža od tetrijeba satjeranog u god bukve dok
grlo prepelice šiva smrt za leptira jež poštuje moj pocakljeni bijeli
štap tlu je šumi nije svejedno tko na njemu u njoj spava

PTICE I RATNICI

Iz napuštene tvornice svijeća i igala preko gredice pune razraslih
glicinija kroz erker proviruje lajna svjetla pada na mlade ptice
uvijek mokre i blatne netom razbaštinjene ptice stoje na bitvi
i kao da u glavu znaju svakog od prolaznika uljudno kimnu pa
kljunom dotaknu bitvu /ili ključnu insekta prije će biti/ stalno na
bitvi s tim osjećajem tihe i strpljive ptice što se gomila i gomila
i kojeg dijele s ratnicima dobivenih bitaka

ŽIV ILI...

Možda sam nešto što vidiš plod tvoje mašte možda samo ubijam
vrijeme slijedeći potok kad loše spavam ili razvrstavam glasove
ptica u mraku odlična je to mnemonička vježba i majčinski je tipovi
vole možda sabijam vjetar u češer dokumentiram kretnje mjehurića
za Merličev Plovopis veseli D-dur otkriva moje tugaljive pjesme
žablji zbor u trščaku vrijedi više od grmljavinske oluje možda je
puh oteo jezero u kojem sam poželio skončati ili sam skončao pa
me tako gledaš kao ribu što migolji uz stabljiku

NEOVISNA MISAO

Duboki orijentalni poj altova poput citrusa prekriva planinu
zamrznuta bijela planina suši se na suncu poharani krajobraz
na rubu plodnog okruža odrasta odsječen od svog zrcalnog
odraza krzna divljih životinja spuštaju se po mene odmetnute
duše iz Haronove lađe hlade stopala otečena od gihta neuništiv
kao roditelj dvoje djece čekam ih da prođemo dvaput istom
stazom do vrha tako se rađa neovisna misao

PALAGRUŽA

Na falkuši nema sjedala ni duboke kobilice digneš
jedro i prema Palagruži starim karbonskim stijenama
nazubljenim grebenima slani val siječe epohe mir
remeti dupin dok palagrušku povijest uči okomito
u društvu mjenjolikog bića što za uštapa ima crne
a kad se gusto satkani uzorak neba na karti preklopi
s baburastim otokom oči pozelene ceh vezilja svile
veze joj obiteljsku povijest na spomen svog imena
lecne se i poljubi me čim ugleda Palagružu

HRVATSKA POEZIJA

Što se dogodilo s hrvatskom poezijom otkad se Oluja digla
da san ne ostane san kao da more mete metlom brezovom
kaskadno pjenuša preko prevodnice po širini tek za osobu
što leži po dubini vidovnjak što se srami plaće za svoja djela
potucalo strane svijeta skrila pod grilje ni cvrčka ni jadikovke
ni voćke ni mora ni ovaca ni torbe ni nevine ruke...samo
pusti retci od fermentiranog prosa karta bez raskrižja haljina
boje patlidžana puna jajašaca pastrve sluzav stisak podvodnog
vjetra nasumično aktiviran što dubi klance temeljnu vjeru
prekaljenih lađara tektonska depresija treptaja uškrobljeno
platno omotano oko koraka po kaldrmi čim prođe kroz vrata zazidaju ih

ŽETVA

Uranili žeteoci da posvjedoče blaženim posteljama žito
uživa u glazbi zore kad biraš kako živiš svaki dan tka
san klas za klasom povija se za orkestrom dominira
zvonka žica harfe lebdi oko polja kao istina nakon dobro
obavljena posla mrvim zrnje puno ezoterične žudnje
ulaze kroz opne kao u meso djevice užasnut cvijet
kapara okreće glavu počinje homilija za žetvu

PONOS

Kad je bio dijete svi su govorili da će biti pjesnik penjao
se po stolicama i ormarima zavirivao iza gomile odbačene
odjeće odmicao kuhinjske elemente kredence komode
kad bi jugozapadnjak okrenuo na sjeverozapadnjak zanemario
bi zemaljski i okrenuo se nebeskom koraku tražeći nedosanjani san
ako je riječ o snu svaka se besmislica doima uvjerljivom kad
je bio dijete svi su govorili da će biti pjesnik a postao je samo
čovjek kojim se ponosim – moj otac

RODITELJSKA BRIGA

Sin

Kukuriknuo je 43-i pijetao
utrka puževa bila je u prvoj
sedmini staze probudio
se otvorio knjigu Uliks
Jamesa Joycea i čekao
da prođe dan

Kći

Probudila se u cik zore
istezala mišiće oprala
prozore orezala voćke
zalila cvijeće okopala
povrtnjak skuhala ručak
oprala suđe ugostila
prijatelje ispolirala
porculan potjerala malene
pješčane pčele sa
izvučenih vlati kovilja
hranila koze biciklirala
otrčala mali maraton pala
u rijeku tresla se od
male hipotermije...
i gdje je nestao dan

KOLEDARSKA

/pokušaj/

Divno je podnosila tišinu satima strminu
lijeve obrve uznosila nije za tišine
gledao sam je u oči notu stidljivosti
i sam sam dijelio zapreteni dašak
tuge odveo me u njeno srce

BARD

Ojađeni pjesnik malo povećanog srca brzo se
umara često traži postelju ili nešto na što bi
spustio glavu jednom je sanjao Krležu ne
barda stručnjaka za opskrbu kišnicom rukovali
su se silovito kosti su krenule umjesto sitne
kukavice iza vratašca pjesnikovog zidnog
sata pojavio se Krleža ni po čemu nije bio
dorastao bardu premda bi ovaj predložio
detant odleđivanje odnosa Krleža bard
obožavao je kišnicu imao je spremljenu
u Belinoj bočici parfema i nudio je gostu
umjesto vina otad ojađeni pjesnik ne sklapa oči

KARUSEL

1.

Penjem se. Samostalan
kao mačka. Cepin za
cepinom s čekićem.
Otisak palca pokreće
lavinu. Tahograf planine
očitava 6742 metra.
Sumračnica pomaknuta
na nektar stabla.

2.

Ponašam se često
kao parazitska osa.
Svraka. U tuđem
gnijezdu lako se
zaljubim. Samo se
ženke divljih pčela
udružuju i čuvaju gnijezdo.

3.

Kad je cvala trgovina
vunom znala je da ću
shvatiti i pomoći.
Kriminal joj nije u
krvi. Čekala me
poslastica. Usne od
dva sisačka ušća manje.

Duboko zarezana medna usna
kaćuna.

4.

Učiteljica bubnjeva ima
učinkovitu terapiju.

Podsvjesno se
kažnjavam. U djetinjstvu
vrata su imala kvaku
ne vratara. I kraljica
šume treba pomoć šumara.

5.

Medeno žuti kamen zveckao
kao žličica u šalici kave.

Konačno smisao je provesti
život zajedno. Slaviti
rođendane kako 50-i
tako 90-i. Zreli ljudi
i mlado vino.

SIMBIOZA

Pauk na kori jasena smislen je to odnos tako
dugo zajedno lice uz lice stopljeni u koru
u pauka pauk je ranjiv dječak tih misaon
kora kao kora ranjivost nosi od rođenja
jedno s drugog ne skida oko istu je
koru nešto mlađu djed paukov ljubio
i djed tog djeda i njegov djed zamršen
je to odnos da nema poneke kušnje teško
mi je to reći naglas: gotovo ljudski

TRENUTAK

Vuk uspravan kao svijeća sluša sjetnu pjesmu na
izvnutom vjedru kao molekula iz neživog svijeta
leži mačak i prede metodom drevne kulture posvuda
se širi miris borova čovjek na gumnu čisti plug i
pjeva njegova žena kamilicom pere kosu i pjeva
da govore njihov jezik i vuk i mačak progovorili bi
zagrlj je i budi nježan trenutak je za to

GUBITNIK

Prošao sam a nisam primijetio nebo rominjanje
svitanje suton mušicu u središtu roja sjemenu
glavicu anđelike uvrnutu logiku nozdrve plahog
konja šišmiša dok hvata objed fokusnu točku
bršljana u hibernaciji oči koje kriješe mali čin
dobrote pa još jedan i još svom težinom u svom svijetu

RIJEKA

Rijeku se ne može trti u mužaru jer nema ništa s mrakom
svijeta omota se poplunom i izgura hladnoću sa svoga
mesa kad stojiš u njoj i razgovaraš o mljevenju školjaka
za dohranu peradi njene prenosive oči utonu u šutnju
potom salvom hinjenog kašlja pročisti grlo i usprotivi se
zazove ekologe i arheologe opipa govornike od gležnja
do grla i kao iz kabla istrese se u njih

SUSRET S PJESNIKOM

Na pločniku uz Botanički vrt
zaskočio me pjesnik Luko

Paljetak

U rujnu tlo je još uvijek
toplo a bambusov štap
lako vidljiv vizualni
podsjetnik mjesta susreta.

Luko je bio u procesu
odbacivanja bivšeg sebe.

Uhvatio me pod ruku
i nagnuo se mom uhu:
Muškarac najviše riskira
ako nikad ne riskira -
idem gledati kako spava
malo stado ovaca!

Svakog tko me nešto nauči
zadržim u sjećanju.

SVETAČKA SLIKA

U posljednji dan žarkog ljeta po plafonu moga stana
More slika svetačku sliku /za potrebe pjesme neka mi
bude oprošteno u moje vlasništvo prepisati kumov
šibenski stan/ kroz prozor otvoren cijele noći delfini
prinose boju ježinci tanke kistove paletu glavata želva
silovito kao kad se mladi bikovi koškaju tvrdim glavama
po malim kuhinjskim ljestvama penje se More plafon
poprima oblik svoda Sikstinske kapele i u dva poteza
s njega se smiješi lice moje žene.

ŠETNJA KROZ ŠAFRAN

Volio bih biti u spolu Martine Vidaić.
Kad je što udari, ponizi, povrijedi,
ražalosti do mjere da se poželi pridružiti
precima ona uđe u šafran i broji kišne
kapi skupljene u tučku. Potom šeta
šafranom kao da nije rođen iz
kopne zemlje dok ne nađe sjeme
jakog čovjeka.

MOŽDA

Možda život i ne treba biti lak. Cilindrično-bačvasto
tijelo salpe pumpa more kroz sebe i kreće se.
Proljeće se zakvači za krupan mjesec i razmjesti
stolove na udaljenost opuštenog razgovora.
Besprijekorno ugođena sjena oblaka izlazi iz
karaktera i buči skliskom stazom od gušterače
do jednjaka. Prenosi se u svijet gdje sjene nisu
krhke dok pjesnik jednom riječju dočara smisao.
Možda život i ne treba biti lak!

PRISILNO SLIJETANJE

Nisam pjesnik, zasad, ali radim na tome.
Usred usta spajam rijetke, i riječi što
proizvode bočni vjetar. S pedigreom
kućnog ljubimca spajam dlanove da
ne prođe munja. Da Odra ne poplavi
Kupu. Bosiljak se uselio u lice naopačke
okrenute budućnosti, melodija sastrugana
s kore breze prati me u prisilnom slijetanju.
To su zakrilca. To je pritisak. Mogu ja
preko prostranosti. Ždrijelo guta vertikalnu
os zemlje. Stjuardesa spušta dojke na
upravljачku ploču. Čekrkom diže more
do lastavičjeg gnijezda. Pravo na kupanje
dio je Povelje UN-a. Slijetna je pista puna
risova. Spuštam podvozje i vidim. Kroz
zapešća magle mala agregatna pumpa brani
ulice. HGSS izvlači kuće iz poplava.

BLISKOST

Imao sam priliku
vidjeti komadić
oblaka koji je
sudjelovao u stvaranju
svijeta. U harmoničnoj
rezonanci sa zemljom
bio je neodoljiv.
Takvu bliskost grabiš
čim ti se približi.

UGOĐAJ DIVLJINE

Kuća se mazno privila uz
breze. Dojam mikada stvoren
u eksterijeru i interijeru.
Odgađam prikupljanje sijena.
Kopanje rupe dovoljno velike
da u nju stane korijen zlatne
muške paprati. Odgađam gradnju
hotelu za kukce, dječjeg nadahnuća.
I džepova za sadnju bilja koje
voli hlad. Rezidbe krošnje
stabla na oblak. Plućnjak ću
zanemariti, on se sam oprašuje.
Ugođaj divljine ne da mi iz kuće.
Pjesma koju uvježbavam za
vjeronauk govori o crkvi koja nema
vrata. Tolerantan prema slaboj
svjetlosti znam da je najbolji dio
mene klijetka srca moje žene.
Tako se zatire ljubomora.

SRCE SLAVUJA

Kad je sapun bio dragocjen
dar. Kad si u danu vidio više
mrtvaca nego stabala.

I kad su djeca pitala što je
to tata., sjedili smo u blatu
do grla, studeni i okruženju.

Pričali smo o poeziji.

Kad čekaš smrt i rodnu
zemlju trpaš u džepove
najbolje je govoriti o poeziji.

Ona je srce slavuja. Daje
i poklanja. Želi ono što
već ima. Srce slavuja
brže zaboravlja rat.

SPILJA

Vegetacija na dva bioma
i bakin fond psovki svakog
predatora odbiju od mog
zavičaja. Uspavani pas
levitira u transu. Za
pjenastog namaza mraka
po vitkoj figuri rasjeda
skotrljam se do spilje,
Žarne niti zime. Otvor
ne dopušta ulaz divljači.
Nježnost ugaraka zgusnuta
u zrcalu stijene dopušta
tek da ljubav pupa. Bez
nje u jednadžbi gubi se
sklad. Ustupak uljudnosti
svodi na riječi – žao mi je!
Ovdje pustim da se sila
teže razmjesti oko mene.
U džepu mi slamka za
bocu jabukovače. Na glavi
šešir podržava dostojanstvo.
Suknja raširena na mjestu
gdje završava krajolik, a
vidi se lice pravde. U to
volim zabadati nos. Šibica
upaljena protiv odmetničkog

zapuha vjetra uvodi me u
tu pradavnu pjegu rastera.
Kad god mogu biram sigurnost.

ZIP-LINE

Pijetao na pijetla
kukuriče. Glagol je
to u vokativu unutar
drame zore. Slika
odvučena u tašizam.
Da postanem njenim
dijelom ljudski miris
dajem dubljoj rijeci
moga grada. Mesožder
proždire njeno ušće
i rijeka ostaje bez
odgojne komponente.
Uđe u plahtu. Zgusne
se u seizmičku kartu
neba i prođe kroz mene.
Rijeka svlači usputna
gnijezda no ni svračak
ni dabar nisu utopljenici.
Oni plutaju na dugmadi
moje košulje do lepezaste
točke kukurikanja.

SLAVUJ

Srce slavuja je
Afrika. Dovršena
evolucija. Nema
vage ni metra za
izmjeru. Živi
neovisno. Pokusno
o tijelu kao par
u bračnom problemu.
Svijetli mu se
trbušćić nadme
kad uđe u selo,
rubnu crtu svijeta.

LJUDI

Bunar uz
bunar. Takvi
su ovdje ljudi.
Stiješnjeni, a
uspravni. Posvećeni
zavjetu šutnje.
Samostanske.
Barbarske. Os
pogleda reže
konkavna ogledala.
A na zaustavi se
na njoj. Sive im
se stanice ne
gibaju kroz srce.
Sjekira poništava
međugeneracijski jaz.